

ДАНИИЛ ХАРМС
ЕДНА МУХА СЕ УДАРИ В
ЧЕЛОТО...

Превод от руски: Ася Григорова, 2001

chitanka.info

Една муха се удари в челото на господина, който тичаше насреща ѝ, премина през главата му и излезе откъм тила. Господинът, на име Дернятин, изпадна в недоумение: стори му се, че нещо в мозъка му изсвири, а кожичката на тила му се пукна и нещо го погъделичка. Спря се и си помисли: „Това пък какво е? Съвсем ясно чух, че в главата ми нещо изсвири. А не се сещам за нищо, което да ми подскаже каква е тая работа. Във всеки случай усещането е неповторимо, прилича ми на някаква болест на главата. Но я да не мисля повече за това, а да си продължа тичането.“ С такива мисли господин Дернятин се затича отново, но както и да се силеше, вече не беше същото. На локалното платно Дернятин стъпи накриво и замалко не падна, дори му се наложи за равновесие да размаха ръце във въздуха. „Добре, че не паднах — помисли си Дернятин, — иначе щях да си счупя очилата и нямаше да виждам къде вървя.“ Сетне продължи по-бавно, като се опираше на бастуна си. Но след първата опасност следваше втора. Дернятин затананика някаква песен, за да разсее мрачните си мисли. Песента беше весела и ритмична, такава, че Дернятин се увлече и за миг забрави, че крачи по локалното платно. По това време на деня колите профучаваха с шеметна скорост. А платното беше тесничко и трудно можеш да отскочиш встрани от автомобила. Затова го смятаха за опасно. Предпазливите хора винаги минаваха по него с повищено внимание, за да оживеят. Тук смъртта причакваше пешеходеца на всяка крачка във вид ту на автомобил, ту на талига, ту като каруца, натоварена с въглища. Дернятин още не се беше изсекнал, и върху му връхлетя огромен автомобил. Дернятин изкреша „Умирам!“ и отскочи встрани. Докато падаше във влажната канавка, тревата полегна пред него. Автомобилът отфуча с грохот, вдигнал флагче за бедствено положение. Хората в колата бяха сигурни, че Дернятин е загинал, затова си свалиха шапките и продължиха пътуването гологлави. „Забелязахте ли под кои колела попадна оня несretник, под предните ли или под задните?“ — попита един господин с маншон, по-точно не с маншон, а с качулка. „Бузите и ушните ми миди лесно премръзват, затова винаги нося тази качулка“, обясни той. До него в колата седеше дама, чиято уста се набиваше в очи. „Страх ме е — обади се дамата — да не ни обвинят в убийството на оня човек.“ „Какво? Какво?“ —

попита господинът, повдигайки качулката от ухото си. Дамата повтори опасенията си. „Не — рече господинът, — убийството е наказуемо само в случаите, когато убитият прилича на тиква. Ние не сме. Не сме. Не сме виновни за смъртта на онзи човек. Той сам викна: Умирам! Ние сме само свидетели на внезапната му кончина.“ Мадам Анет се усмихна с интересната си уста и си каза наум: „Антон Антонович, доста ловко се измъквате от нещастието.“ А в това време господин Дернятин лежеше във влажната канавка, изпружил крака и ръце. Автомобилът вече не се виждаше. А и Дернятин вече беше проумял, че не е умрял. Смъртта във вид на автомобил го отмина. Надигна се, почисти костюма си с ръкав, наплюнчи си пръстите и забърза по локалното платно да навакса закъснението. Времето беше напреднало с девет минути и половина и Дернятин искаше да ги навакса.

II

Семейство Рундадарови живееше в къща до тихата река Свиречка. Бащата Рундадаров, Платон Илич, обичаше високите знания: Математика, Тройна Философия, Географията на Едем, книгите на Винтивек, учението за смъртоносните трусове и за небесната йерархия на Дионисий Ареопагит бяха любимите науки на Платон Илич. Вратата на Рундадаровия дом беше отворена за всеки странник, посетил светите места на нашата планета. В къщата на Рундадарови разказите за летящи хълмове, донасяни от дрипльовците от Никитинското предградие, се посрещаха с оживление и напрегнато внимание. Платон Илич пазеше дълги списъци за летежа на по-големи и по-дребни хълмове. Полетът на Капустинския хълм се отличаваше от останалите. Както е известно, Капустинският хълм полетял през нощта, към 5 часа призори, като изтръгнал от корен цял кедър. От мястото на излитането си хълмът се издигал в небето не по сърповидна крива както всички останали хълмове, а по права линия с малки отклонения единствено на височина 15–16 километра. Вятърът, който духал към хълма, преминал през него, без да го отклони от пътя му. Като че хълмът от кремъчни пластове бил изгубил свойството си непроницаемост. През него например прелетяла и една гарга. Прелетяла като през облак. Няколко свидетели потвърждават този факт. Той противоречи на законите на летящите хълмове, но фактът си е факт и Платон Илич го отбелязал в списъка на подробностите за

Капустинския хълм. Всеки ден у Рундадарови се събираха авторитетни гости и се обсъждаха признаците на закона за алогичните вериги. Сред почетните гости бяха професорът по жп линии Михаил Иванович Дондуков, игуменът Миринос II и плехаризиастът Стефан Дернятин. Гостите се събираха в долната гостна, разполагаха се около продълговатата маса, на която се поставяше обикновено корито с вода. Докато разговаряха, гостите плюеха в коритото — така беше прието в семейство Рундадарови. Самият Платон Илич държеше камшиче. От време на време го топваше във водата и го удряше по празната маса. Това се наричаше „да шумиш с инструмента“. В девет часа се появяваше жената на Платон Илич, Ана Маляевна, и повеждаше гостите към масата. Там ядяха течни и твърди ястия, после изпълзяваха на четири крака до Ана Маляевна, целуваха ѝ ръка и сядаха да пият чай. По време на чая игуменът Миринос II разказваше една случка отпреди 14 години. Уж че той, игуменът, седял на стъпалата пред къщата си и хранел патките. Изведенъж от къщата излетяла муха, завъртяла се и ударила игумена по челото. Ударила го по челото, минала през главата му, излязла откъм тила и отново влетяла в къщата. Игуменът тъй си и останал на стъпалата с възхитена усмивка, че най-после и той е видял чудо със собствените си очи. След като изслушваха Миринос II, останалите гости започваха да се пляскат по устата и по адамовата ябълка с чаените лъжички като знак, че вечерта е приключена. След туй разговорът ставаше крайно фриволен. Ана Маляевна излизаше от стаята, а господин Дернятин подхващаше темата „Жената и цветята“.

Случваше се някои от гостите да останат да пренощуват. В такива случаи няколко шкафа се разместваха и върху тях се настаняваше Миринос II. Професор Дондуков спеше върху рояла в гостната, а господин Дернятин лягаше в кревата при Рундадаровата прислужница Маша. Но в повечето случаи гостите се разотиваха по домовете си. Платон Илич собственоръчно заключваше вратата след тях и се връщаше при Ана Маляевна. По река Свиречка с песни се носеха никитинските рибари. И семейство Рундадарови заспиваше под звуците на рибарските песни.

(1929–1930)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.